

Пийналъ на шега,

ѣше есенъ. Палавитѣ селенчета се гонѣха и скачаха по училищния дворъ, като пѣргави яренца . . . Само Тома си сѣдѣше на чина и нѣкакъ си плахо и безъ меракъ бѣ се втрѣнчилъ въ читанката си.

— Тракъ, тракъ, тракъ . . . Тропатъ на вратата на учителската стая. — „Учителю, ела . . . Томи припадна . . . умрѣ . . .“ Чу учителътъ гласове и бързо излѣзе. „Той повърна, послѣ прѣблѣднѣ, послѣ падна на земята . . .“ — разказваха дѣцата, които били при случката.

Учителътъ се наведе и вдигна Томи, но една остра ракийна миризма го накара да се погнуси. Досѣти се той каква е работата и още по-бързо почна да дава помощъ на болното.

Учителътъ го поведе за у дома му. Горкото дѣте! То висѣше като мъртво въ рѣцѣтъ му, а краката му се прѣплитаха като отсечени . . . Главата му клюмаше на всички страни, очитѣ му, мѣтни, едва мигаха; а изъ